

Հովհաննես Թուխանյան

Երանի նրբան, ով որ քրնեաժ...

Երանի նրբան, ով որ քրնեաժ
Ապրում է հանգիստ երկրի մի խորշում,
Ով որ երագներ ունի դեռ պահաժ
Գալոց օրերի ոսկի սրշուշում:

Ա՛հ, վաղուց արթնաժ՝ ես շատ եմ հոգնել
Անհույս ցանկալուց, անվերջ կարոտից,
Երագ ու անուրջ հատել եմ, հանգել,
Ու պաղն է փրշում հեռավոր մութից:

1896